

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΡΑΒΗΧΤΗΚΑ λίγο παράμερα, κρατώντας σφιχτά το μαντήλι μου πάνω στη μύτη μου, μίην ανυπόμονιας σχεδόν καθόλου.

Το ίδιο έκανε κι' ο Ιωνάθαν. 'Η δυσσομία, ή βαρεία μυρωδιά της άποσυνθέσεως, ήταν τρομερή, πνιγηρά, άβάσταχτη...

Μολαταύτα, όταν πέρασαν δυό—τρία λεπτά, ο Ιωνάθαν έσκυψε το κεφάλι του και προσάθιξε να διακρίνη τί γίνεται μέσα στο δωμάτιο. Μά δέν έβλεπε, φαίνεται, τίποτε άπολύτως.

Τό δωμάτιο ήταν κατασκότεινο. 'Απ' τά κλειστά παράθυρα και τις κατεβαμένες βαριές κουρτίνες, δέν έμπαινε καθόλου φώς. 'Ακούσαμε μόνο ξαφνικούς θορύβους και τρεξίματα μέσα στο δωμάτιο.

— Έλνε τά ποτιΐα, πού τρώμαζαν και φεύγουν, μου έλετε ο Ιωνάθαν.

Και συγχρόνως έβγαλε από τόν βήσπη του τό ηλεκτρικό του φανάρι κι' έρωξε τό φώς του στο βάθος του δωματίου. Μά δέν πρόφτασε να ριξή παρά μιά και μόνη ματιά εκεί μέσα και τό φανάρι τούβισε άπ' τό χέρι. Μιά κραυγή τρόμου έσφηνε άπ' τό στόμα του. Σήκωσε τά χέρια του ψηλά και φώναξε :

— 'Ω, τί φοβή!... Τί φοβή!... 'Ετρέξα κοντά του. Δέν τολμούσα όμως να τόν ρωτήσω τί ελδε. Στη'λωσα τά μάτια μου στό μάτιο του και περίμενα να μου μιλήση.

Ο Ιωνάθαν με πήρε άπ' τό χέρι, με παρέσυρε στην άλλη άκρη του διαδρόμου, μ' έβαλε να καθήσω σ' έναν καναπέ και μου έλετε :

— Μείνε έδω, άγαπητή μου, σέ παρακαλώ. 'Αφού με να μπό μόνος μου μέσα.

— Δέν υπάρχει κίνδυνος, Ιωνάθαν; τόν ρώτησα.

— 'Όχι, κανέναν κίνδυνος. Μά ελνε τόσο μεγάλη ή φοβή!... 'Αφού με να μπό και ν' άνοίξω τά παράθυρα. Προτίτασα να δω πού βρισκόμια. 'Ετσι θα φοιιστή και θ' άριστή τό δωμάτιο και μπορέις να μπής.

Δέν τό έφερα καμιά αντίρρηση. Τού έσφιξα τό χέρι και τόν άφησα να κινή όπως ήθελε.

Ο Ιωνάθαν προχώρησε ως την πόρτα του δωματίου, έσκυψε κάτω, πήρε τό φανάρι του, τό άναψε και μπήκε μέσα...

'Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά τις στιγμές αυτές. Σέ λίγο άκουσα τόν κρότο των παραθύρων, τά όποια άνοιγε ο Ιωνάθαν. 'Αφού φως φώτισε τό δωμάτιο και ξεχώρησε ως τό διάδρομο...

Σηκώθηρα όρθή και περίμενα. 'Ακουγα τόν Ιωνάθαν να βηματίζει γρήγορα—γρήγορα εκεί μέσα και σέ λίγο τέλος αντίχρησε ή φωνή του :

— Μίνα!... 'Ετρέξα, γεμάτη συγκίνηση και περιέργεια. Τό βλέμμα μου έπεσε άμέσως σ' έναν όγκο πού βρισκόταν σέ μιά μεριά του δωματίου, κάτω άπ' τό ελκυστάσιον. 'Ηταν εκεί ο νεκρός του ιδιοκτήτη της 'Επαύλειος της Κατάρας, δέν ύπηρχε άμφιβολία, ήταν τό πτώμα του ανθρώπου πού είχαμε διαβάσει τά τρομακτικά σημάδια...

'Όπως κατάλαβα, ο Ιωνάθαν τό είχε σκεπάζει μ' ένα τραπεζομάντιλο, πούμε ξεστρώσει άπ' τό τραπέζι, για να μίν τό δά. Τό δωμάτιο αυτό ήταν κρεβατοκάμαρα. 'Ενα μεγάλο, διπλό κρεβάτι βρισκόταν στο βάθος. Τά κλινοσκεπάσματα ήσαν άνω—κάτω. Πάνω στα σεντόνια ύπηρχαν κηλίδες αίματος. 'Εκείνο πού μού έκανε κυρίως έντύπια, ήταν τό ελκυστάσιον πού βρισκόταν έπάνω σχεδόν άπ' τό κρεβάτι και τόν άνθρωπο πούχε βρει κεί μέσα τόσο σκληρό θάνατο. Εικόνας άγιων, άνηθ του έπιταρίου, μιά άσημένα μεγάλη καντήλα...

Παντού ήταν κι' έδω καθισμένη άψθον σκόνη...

Τή στιγμή αυτή σήκωσε τά μάτια μου και κίτταξα τόν Ιωνάθαν. 'Ηταν έξαιρετικά γλωμής.

Κι' ένδο κίτταξαόμαστε έτσι, τά μάτια μας γύρισαν άμέσως, μηχανικά, σαν να μιά τραβούσε τό τρομερό εκείνο μυστήριο, προς τό μέρος του νεκρού.

— Έλν' εκεί; ψιθύρισα.

— Ναι, ελν' εκεί, μ' άπάντησε ο Ιωνάθαν.

— Σν τόν σκέπασες;

— Ναι, Μίνα. Μά θα τόν ξεσκεπάσω. 'Ω, τόν δυστηχημένο άνθρωπο!... Δέν έχει άπομείνει πια άπ' αυτόν τίποτε. Πούς ξέρει πρό πόσου καιρού πέθανε. 'Η άποσυνθέσις προχώρησε γοργά κι' οι ποτικoi άποτελείωσαν τό έργο των σκολικών. Δέν μένον πια παρά μαυρισμένα κόκαλα, με ίχνη ξεροής σαρκός έπάνω. 'Ω, ελνε τρομερό, ελν' άπίστετο, άγαπητή μου Μίνα!... 'Ηράμαε και πέσαμε άπερωσκατα μέσα στην πύ φρικώδη κόλασι...

Κούνησα θλιβερά τό κεφάλι μου.

— 'Αν θές, μπορέις να μη δης τίποτε, μω έλπε ο Ιωνάθαν. Γύρισε άλλου τά μάτια σου. Θα σιρρώσω τό τραπεζομάντιλο για να δω τί κρατάει άκριβώς στα χέρια του.

— Στα χέρια του; έλεπ.

— Ναι. Τή στιγμή πούφριχνα έπάνω του τό τραπεζομάντιλο, ελδα κάτι άνάμεσα στη φούτζα του.

— Πρέπει να δωμε, Ιωνάθαν.

— 'Εστο, άφού τό θές... 'Ο Ιωνάθαν έσκυψε και τράβηξε τό τραπεζομάντιλο. Τά κόκαλα, πού μόλις συγχρατούντουσαν, έτραξαν άταίρια.

Θέέ μου!... Ποτέ... ποτέ δέν θα λησμονήσω τό θέμα πού άντίχρησα. Στριωγμένους εκεί στον τοίχο βρισκόταν ο σκελετός, γιατι σκελετός ήταν πια, τόν άνθρωπο πού πάλαψε με τό θάνατο, του ανθρώπου πού ελδε την οικογένειά του να άφανίσηται από τόν άπαισιο βρυκόλακα... Ελχε στριμωχτεί κάτω από τό εικόνισμα. Ξητώντας την προστασία των άγιων έναντιον του βελεφρού τέρατος, πού ήθελε να τού πη τό αίμα. Τά κόκαλα του ήσαν μαυρισμένα. Οι ποτικoi ελχαν φάει γύρω και τόν τάπητα, πάνω στον όσαιο καθόταν ο άνθρωπος πούδε τό Χάρο με τά μάτια του νύχτες και νύχτες, νύχτες φρίκης και τρόμου...

Πραγματικώς στην κούφια φούτζα τού σκελετού ύπηρχε μιά θήκη, θήκη χειρογράφων άσφαλώς.

Ο Ιωνάθαν έσκυψε και θέλησε να την τραβήξη.

Μά τά κοκαλίνα δάχτυλα τού σκελετού την κρατούσαν σφιχτά. 'Εσκασαν και σκόρπισαν στο πάτωμα, καθώς ο Ιωνάθαν ραβούσε. 'Ετσι την πήραμε κι' ο Ιωνάθαν την άνοίξε άμέσως. Μέσα σ' αυτή ύπηρχε ένας φάκελος κτηνιαμέσιος και μέσα στο φάκελλο μιά δέση χειρογράφων πυρογραμμένων.

— 'Η φρικιαστική ιστορία της 'Επαύλειος της Κατάρας, ελπεσ ο Ιωνάθαν.

— Ναι, άποκρίθηρα. 'Η ιστορία της τραγωδίας πού συνέβη έδω μέσα.

— Πρέπει να την διαβάσουμε, Μίνα. Θα μάθουμε έτσι πολλά.

— Ναι, Ιωνάθαν, πρέπει...

— 'Ας κατέουμε στον κήπο. Θα δωμε τά κορίτσια και θα καθήσουμε βότερα κάτω παρθέμα.

Σκεπάσαμε πάλι τό σκελετό, βγήκαμε άπ' τό άπαισιο αυτό δωμάτιο και κατεθήκαμε στον κήπο. Τά κορίτσια μās περίμεναν ήσυχα. 'Ο Πιστός καθόταν μαζί τους. Τραβηχτήκαμε σ' ένα άνοιχτό μέρος και καθήσαμε στη χλόη.

Ο Ιωνάθαν έσκυψε και μου έλετε :

— Καλή μου Μίνα!... Συγχώρησε με για τις περιπέτειες στις όποιες σέ παρόσσα. Συγχώρησε με...

— Ιωνάθαν, τού άπάντησα, μη μου τό ξαναπής αυτό, άγαπημένε μου. 'Αρχισε και διάβαζε. Τά χειρόγραφα αυτά θα μās διαφωτί-

Τραβηχτήκαμε σ' ένα άνοιχτό μέρος και καθήσαμε στη χλόη...

σων. Θά μάθουμε με ποιόν έχουμε να κάμουμε, δυο να φτάσει ο καθηγητής Βιάν 'Ελισγγ.

—Ναι, θά τ' μάθουμε. Καί θά ξέρομε πώς να προφυλαχτούμε.
Συγχρόνως ο 'Ιωνάθαν έβγαλε άπ' τή θήκη τή χειρόγραφα. 'Ο γραφικός χαρακτήρ ήταν τρεμάμενος, γρήγορος, πυρετώδης. Τό γράψιμο μέ μολύδι. Γράψιμο άγονίας καί τρώμου...

'Αντιστοιχούσα.
—'Αρχισε, 'Ιωνάθαν, είτα.
'Ο 'Ιωνάθαν άκούηκε στα χειρόγραφα στά γόνάτα του καί άρχισε να διαβάξει :

('Ημερολόγιο τού Βλαδιμήρου Χάιντεβις).

Στά Καράθια.— Στήν 'Εσπυλι των 'Ιτιών.

Τ ό μ ε σ ο χ ε ί μ ε σ ο .

... 'Ας γίνει τό θέλημα τού 'Επουρανίου Θεού.

'Ο Θεός είνε μεγάλος...

'Ο Κύριος έχει δογματίσει εναντίον μου καί εναντίον τής φαμίλιας μου.

'Ανεξήγηταστές ή βουλιές του... Είτα :—'Ας

γίνει τό θέλημά σου, Κύριέ μου καί Θεέ μου...

'Η χαρά πέταξε μακριά άπ' τό σπυτι μου...

καί τή ζήλι μας δέν γελάνε παιά, στην ψυχή μας

φύλλασε ο τρώμος πού παγώνει τό αίμα καί σηκώνει τις τρίχες...

'Η νόχτες μας είνε γεμάτες φρίκη καί άνατριχίλα, γάσασε τόν ύπνο μας, θά γάσασμε καί τή ζωή μας, τό ξέρω, τό μαντεύω καί έγχαρτεροί...

Είνε τώρα μία βδομάδα πού μάς συνέβη τό πρώτο αλλόλογο περιστατικό πού μάς έκανε άνο—κάτω...

'Ηταν Σαββάτο βράδυ. Καθόριστο γύρω στό τζάκι, ύστερ' άπ' τό δείπνο. 'Εγώ κάτιστα την αίσα μου. 'Η μάνα μου διάβαζε τήν 'Αγία Γραφή, τά παιδιά μου μιλούσαν σιγαλά μεταξύν τους. Οί ύπηρετές είχαν τελειώσει τις δουλειές τους καί είχαν πλαγιάσει.

'Εξω φουούσε δυνατός άνέμος καί έκανε τά γέφυρα δέντρα να τρίζουν.

Μακριά, πολύ μακριά, οφθαίζαν οί λύκοι.

'Εξάιμα ή κόση μου, τό καμάρι μου, ή πεντάμορφη μου καί χρυσόκαρδη 'Αριέτα σηκώθηκε άπ' τή θέσι της, πλησίασε τή γαργάλη της καί τής φίλησε τό χέρι.

—Καληνύχτα, είπε. Πάω να κοιμηθώ.

Τή φίλησα στό μέτωπο καί τή ρώτησα :

—Νυστάζει, παιδά μου ;

—Ναι, πατερούλη μου, τά μάτια μου κλείνουν άπόψε άθελά μου.

Δέν ξέρω καί εγώ τί έχω κοιπτες τις τελευταίες μέρες. Βαρούς, σάν μολύβι, κάθεται ο ύπνος στό βλεφάρο μου...

Χασμουρήθηκε καί πρόσθεσε :

—Σέ καλό μου ! Πώς νυστάζω, Θεέ μου !...

Τή χάρεισα στην πλάτη καί τή συμβούλεψα καί εγώ να πάη να πλαγιάση.

—Καληνύχτα, γαργάλα... Καληνύχτα, πατερούλη. Καληνύχτα σ' άλλους σας...

—Καληνύχτα, άστέρι μου. Πήγαινε κοιμησού, καμάρι μου. 'Ο ήσυχος ύπνος θά σε ξεκουράσει καί θά σε κάνει δροσερή, σάν τ' άγιοσιμαντάριλλα.

Τό κορίτσι έφυγε καί πήγε στην κάμαρά του.

'Εμεις μείναμε κοντά στό τζάκι πούκαμαγε θεώρατη φωτιά.

Δέν είχαμε όρεξι για ύπνο.

Κι' αυτά τά παιδιά μου, μ' όλη τους την κόουρασι άπ' τις δουλειές τής ημέρας, μάς κρατούσαν συντροφιά.

Κάτωλα καί άκουγα τά βογγητά του άέρα.

'Εσούζε άγρια καί μαλασμένα, σάν θηριο πού τό χτύπησε θανατηφόρο βόλι.

Κι' οί λύκοι οφθαίζανε καί αυτοί, αναζητώντας μέσα στό σκοτάδι τίποτε να φάνε.

'Ο Πιστός πού κοιμώτανε μπρός στό πόδια μου, άνασπώθηκε σε μία στιγμή μέ τ' αυτιά ταιτωμένα καί μούγκρισε άγρια. 'Αλύχτησε καί μα—δυ' φορές.

Τού χάρεισα τό κεφάλι για να τον ήσυχάσω, καί άνοι να ξεπλωθή πάλι κάτω καί να κοιμηθή, τινάχτηκε όρθος καί άρχισε να τραγουδεί στην κάμαρα, μωρίζοντας τον άέρα. 'Ηταν άνήσυχος. Μούγκρισε καί έβγαλε τή μύτη του κάτω άπ' τή χωμαδιά τής πόρτας.

—Τι έχει τό σκυλι άπόψε; ρώτησε ή γαργάλα.

—Δέν είνε τίποτε, μάνα, είτα. 'Ακούει τους λύκους καί άγριεύει. Δέν τους άγροιάζει πόσο κοντά στην έσπυλι κατέθηκαν άπόψε; Τους έσφαξίσε τό κούο καί ή πέρινα...

('Ασολούθει)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΗΟΥΚΕΤΟΥ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς πρωτεύειδε θέατρο ο Δουμάς, πατήρ. Ποδακρόδρομο ώς τό Παρίσι. 'Η καλώςώνη του Τάλαμ. 'Ο Δουμάς συγγινείται καί ενθουσιάζεται. Τά προφητικά λόγια του μεγάλου ήθοποιού για τον συγγραφέα των «Τριών Σωματεφελάκων». 'Ο Βίκτωρ Ουγκώ... άντεραστής του γιου του. 'Ενα χαριτωμένο ανέκδοτο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεταξύν των χειρογράφων του 'Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός, βρέθηκαν τελευταία καί μερικά σημειώσεις, στις οποίες περιγράφει πώς παρόστη σε μία θεατρική παράσταση του Παρισίου, κατ'ά τ'ά χρόνια τής νεότητός του.

'Εκείνη τήν εποχή ο Δουμάς βρισκόταν στό Κρατύ καί εργαζόταν ως γραφεύς σ' ένα συμβολαιογραφείο.

Μία μέρα κάποιος φίλος του, του πρότεινε να πάνε στο Παρίσι.

—Μά τί θά κάνομε εκεί; ρώτησε ο νεαρός Δουμάς.

—Κάτι θά ιδούμε πάντως, άποκρίθηκε ο άλλος, κατ'ά τρόπο διφορούμενο.

'Η πρότασις έγινε δεκτή, αλλά όταν οί δυο φίλοι μέτρησαν τά κεφάλιά τους, βόηξαν ότι ο μέν Δουμάς είχε μόνον 7 φράγκα, ο δέ φίλος του 22.

Λίγα είνε, είπε ο τελευταίος, αλλά τί πάμε... μέ τά πόδια, καί έτσι θά έξοικονομήσουμε τό όδοιπορικά μας :

—Καλά, καί τί θά τρώμε στό δρόμο ;

—Θά πάγω μαζί τό ντομφέκι μου καί θά σκατώσω χαμιά πριόδικα... άπάντησε ο φίλος του Δουμά.

'Ετσι, οί δυο φίλοι ξεκίνησαν από τή μικρή πόλι τους... άποστειλώς καί ύστερ' από μακρά καί επίπονη πορεία έφτασαν στην πρωτεύουσα.

'Εκεί όμως άναζήτησαν ότι για να πάνε στό θέατρο έπρεπε να πληρώσουν 50 φράγκα για να δώσουν εισιτήρια.

Έντυχός ο Δουμάς, στην κρίσιμη αύτή περίσταση, θυμήθηκε ότι στο Παρίσι είχε κάποιον φίλο, ο οποίος γνώριζε τον διάσημο τραγουδο Τάλαμ.

'Ο φίλος του πράγματι ώδήγησε τους δυο έξαπατώτες στο σπίτι του μεγάλου ήθοποιού καί ο Τάλαμ τους πρόσφερε δυο εισιτήρια δωρεάν.

Τό βράδυ εκείνο παίζονταν ο «Σύλλας» του Σαίξπηρ καί ο Δουμάς συγγινήθηκε μέχρι διακρόνον από τό έργο.

Τήν άλλη μέρα οί δυο φίλοι πήγαν στό σπίτι του Τάλαμ για να τον ευχαριστήσουν καί ο Δουμάς άρταξε τά χέρια του καλλιτέχνη καί τ'α φίλησε έπανηλημένως. 'Ο Τάλαμ συγγινήθηκε από τον ένθουσιασμό καί τή διαχτυκότητα του νέου καί του είπε :

—Βλέπω, παιδί μου, ότι έχεις μεγάλη ψυχή. Μπράβο ! Προβλέπω ότι τό μέλλον σου θάται λαμπρό...

'Ο γιγός του Βίκτωρος Ουγκώ, Κάρολος, έρωτεύτηκε κάποτε τή χαριτωμένη ήθοποιό 'Οζύ καί άργούσε να πάη σπίτι του, τήν ώρα του γεύματος.

'Ο Ουγκώ παρατήρησε τις συνεχείς αυτές άπουσίες του γιου του, όργιστηκε για τή άπειθεία του καί αποφάσισε να φανή αύτοηρόδς άπέναντι του. Διάταξε λοιπόν, όταν άργούσε να πάη να φάη τό μεσημέρι, να μήν του κρατούν τήν ζοκολέττα του.

Μά ο νεαρός έρωτευμένος προτίμησε να χάση τήν ζοκολέττα καί όχι τή λατρευτή του.

'Υστερ' από κάμποσες μέρες κάποιος τραπέζιτης έδινε ένα γεύμα, στο όποιο μεταξύν των άλλων παρεκάθητο ο Ουγκώ καί ή 'Οζύ.

'Ο ποιητής δέν άργησε να έρωτευτεί τή νόστιμη θεατρίνα, αλλά παρατήρησε μ' έκκλησή του ότι εκείνη του φερρόταν ψυχρά.

Αυτό ήταν άπό... τ' άγραφα για τον πανένδοξο ίδρυτή του ρομαντισμού, ο όποιος βάλθηκε σώνει καί καλά να τή κατακτήσει. 'Εφτασε μάλιστα σε τέτοιο σημείο, ώστε μία μέρα τής έγραψε τις έξής... άπουσίες :

«Σέ αγαπώ !... Τρελλαινόμενα για σένα !... Ζήτησε μου ό,τι θέλεις καί θά σου τό δώσω».

—Θέλω, του άπάντησε έγγραφώς ή 'Οζύ, να δίησι στον Κάρολο τήν ζοκολέττα του !»

'Η άπάντησι αύτή έγινε άφορηή ν' άνοήξει ο γέρο ποιητής τά μάτια του καί να πληροσφορηθή τις σχέσεις των δυο νέων. Κι' έπειδή ήταν γενναίωσυχος καί λιποκόδς, όχι μόνον δέν έπέμεινε να παριστάνη τον... άντεραστή του γιου του, αλλά διάταξε να του ξαναδώσει, όπως πρώτα, τήν ζοκολέττα του.

'Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, πατήρ. (Προτομή του Νταντάν)

'Ο Βίκτωρ Ουγκώ. (Προτομή του Νταντάν)